

دارالقرآن حضرت ابوالفضل^(ع) ۲ ماه پس از افتتاح، تعداد زیادی از کودکان محله ۱۷ شهريور را جذب کرده است

خیرات قرآنی «پیوه‌ژنی‌ها»

مکان نما

رفته‌اند. برای همین خبری از سروصدا در مسجد نیست. دارالقرآن حضرت ابوالفضل^(ع) اشتیاق و شور کودکی آن‌ها را در خود جای داده است. این بنادر روز عید غدیر امسال با حضور مسئولان شهری افتتاح شد. ثبت نام به سرعت آغاز و از تیرماه نیز کلاس‌های قرآنی شروع شد. حالا طی تنها دو ماه، برخی از قرآن‌آموزان مشغول حفظ و تثبیت سومین جزء هستند.

آن‌ها وارد مسجد می‌شوند و چند دقیقه بعد غیبتشان می‌زند. دیگر از هیچ‌کدامشان خبری نیست. با حضور این تعداد دختر بازیگوش باید مسجد پر از صدای فریاد و شیطنت کودکانه باشد، اما مسجد در سکوت به سر می‌برد. به دنبالشان راه می‌افتم. سالن اول مسجد را که تا آخر طی می‌کنم، دو آسانسور کنار هم قرار دارد. دخترها سوار آسانسور شده و به طبقه چهارم

محبوبه فرامرز، مسجد حضرت ابوالفضل^(ع) از ابتدای خیابان فدائیان اسلام ۱۶ سو سو می‌زند. این بنان قدر زیاست که نقش و نگار دیوارها و سقفش، هوش و حواس هر تازه‌واردی را به خود جلب می‌کند. آنچه در کنار این شکوه و زیبایی بیشتر به چشم می‌آید، آمد و شد دخترهای کوچک چادری به مسجد محله ۱۷ شهريور است.

الان که شما اینجا ایستاده‌اید، در پنج جلسه بچه‌ها بیست سوره کوچک جزء سی قرآن را از بر کرده‌اند. از او درباره روش تدریسش می‌پرسم. می‌گوید: اول روخوانی سوره را انجام می‌دهیم. دو تاسه بار آیه خوانده می‌شود تا اینکه بچه‌ها کامل سوره را حفظ کنند. کارت‌های امتیاز هم انگیزه خوبی به آن‌ها داده است. می‌دانند اگر درست سوره را بخوانند و حفظ کنند، یک کارت ده امتیازی جایزه می‌گیرند. مظلومی مربی کلاس هنری هم هست و در این کلاس به بچه‌ها ساخت دست‌سازهای زیبایی را آموزش می‌دهد. او معتقد است پرکردن اوقات فراغت بچه‌ها و آشنایی آن‌ها با آموزه‌های دینی، آن هم در این فضای معنوی و زیبا، هدف مسئولان دارالقرآن از برگزاری این کلاس‌هاست.

اینجا چراغی روشن است

آسانسور در طبقه چهارم توقف می‌کند. اینجا ایستگاه آخر کودکانی است که وارد مسجد می‌شوند. چیزی که نظرم را جلب می‌کند، این است که هر اتاق به نام یک سوره قرآن است: فتح، نور، نصر و... در هر اتاق، تعدادی دختر کنار هم نشسته‌اند و مربی مشغول آموزش است. هر کدام هم حال و هوای خودش را دارد. خردسالان با موضوعات قرآنی نقاشی می‌کشند. مربی هم داستان‌های قرآنی برایشان تعریف می‌کند و با زبانی ساده و شیرین به آن‌ها آموزه‌های مذهبی را آموزش می‌دهد. چند کلاس حفظ و قرائت قرآن هم در حال برگزاری است که سطح و سن قرآن‌آموزان در آن متفاوت است. روخوانی و روان‌خوانی، تجوید، قرائت تقلیدی، تدبیر آیات جزء ۳۰ و ویژه مادران و دختران، حفظ جزء ۲۱ و ۳۰ و... هم برای دختران و هم برای پسران در روزهای زوج و فرد برگزار می‌شود.

نیت خیر پیوه‌ژنی‌ها

علی اکبر کریمی، سی و نه ساله و مدرس ادبیات قرآن و قواعد عربی در قرآن و نهج البلاغه در دانشگاه امام صادق^(ع) است. او مجوز تدریس دروس آشنایی با قرآن و نهج البلاغه را نیز اخذ کرده است. کریمی مسئولیت دارالقرآن را بر عهده دارد.

او می‌گوید: مسجدی‌ها برای برگزاری کلاس برای کودکان و نوجوانان با مشکل مواجه بودند و در سه طبقه مسجد، فضای مناسبی برای برگزاری کلاس نبود. بالاخره به این نتیجه رسیدند که از فضای پشت بام استفاده کرده و دارالقرآن را آنجا بنا کنند. مسئول دارالقرآن ادامه می‌دهد: مسجد حضرت ابوالفضل^(ع) متعلق به مردم روستای پیوه‌ژن است. خیران این روستا هزینه ساخت دارالقرآن را هم به عهده گرفتند. دارالقرآن شش کلاس به مساحت بیست متر و یک سالن دارد که ۴۵ متر زیربنا دارد. به گفته کریمی دخترها و پسرها هر کدام سه روز در هفته در کلاس‌ها شرکت می‌کنند. تاکنون ۲۵ نفر ثبت نام کرده‌اند. مسئول دارالقرآن ادامه می‌دهد: برای دختران سه کد حفظ، دو

کد روخوانی و روان‌خوانی، صوت و لحن تقلیدی، دو کلاس مهد قرآن و یک کلاس هنری تعریف شده است. برای پسران هم به جز کلاس هنری بقیه این کدها فعال است. به گفته وی رده سنی قرآن‌آموزان از کودکان چهار پنج ساله در مهد قرآن شروع می‌شود و تا نوجوانان پانزده ساله ادامه دارد. مادران هم در کلاس‌های حفظ جزء یک و دو شرکت می‌کنند.

دوشنبه‌های متفاوت دارالقرآن

از نزدیک به دو سال پیش، وقتی هنوز دارالقرآن ساخته نشده بود، مسجد حضرت ابوالفضل^(ع) هر دوشنبه کلاس‌های عمومی برگزار می‌کرد. حلقه صالحین برای هر رده سنی در این روز برگزار می‌شد و هنوز ادامه دارد. بچه‌ها به صورت حلقه و براساس پایه تحصیلی دور هم می‌نشینند. مربی‌ها هم نکات مهم و آموزنده کتاب «زندگی با آیه‌ها» را به آن‌ها آموزش می‌دهند. علاوه بر این، آموزش تدبیر در قرآن و برنامه‌های مناسبی نیز دوشنبه‌ها اجرا می‌شود.

از وقتی کلاس‌های دارالقرآن شروع شده است، مربی‌ها برای تشویق قرآن‌آموزان به آن‌ها کارت آفرین هدیه می‌دهند. دوشنبه اول هر ماه آن‌ها براساس تعداد این کارت‌ها جایزه‌شان را دریافت می‌کنند. آن‌ها در کانالی که در این زمینه ایجاد شده است، هدیه‌ها را می‌بینند و انتخاب می‌کنند.

نجمه مظلومی حافظ قرآن است و پنج سالی می‌شود که تدریس می‌کند. او مربی کلاس حفظ قرآن دخترهای پایه اول تا سوم ابتدایی است. مظلومی با دقت به دخترها چشم می‌دوزد و از آن‌ها یکی یکی می‌خواهد سوره حفظ شده را بخوانند. بهارنا آرام زیر لب زمزمه می‌کند: تبت یدا ابی لهب و تب.

رضوان، نازنین زهرا، هدیه زهرا و آسنا از روی قرآن خط می‌برند. هنوز بهارنا ز دهن باز نکرده هم کلاسی‌هایش جلوتر زمزمه می‌کنند. خانم مظلومی تأکید می‌کند که توی دلشان بخوانند. مربی کلاس می‌گوید: بچه‌ها پرتنری هستند و با ذوق و شوق سوره‌ها را حفظ می‌کنند. از او می‌پرسم چند جلسه از کلاس‌ها گذشته است و پیشرفت بچه‌ها چگونه بوده است. می‌گوید تا

تابستانان را چگونه گذراندید؟

نازنین زهرا مظلومی هشت ساله است و در کلاس حفظ شرکت می‌کند. علاقه او به این کلاس‌ها از خانه سرچشمه گرفته است. مادرش در خانه قرآن حفظ می‌کرد و او هم به این کار علاقه پیدا کرد. نازنین زهرا می‌گوید: وقتی می‌بینم در هر جلسه دوسه سوره کوچک را حفظ می‌کنم، خوشحال می‌شوم. وقتی تابستان تمام بشود، کلی سوره حفظ کرده‌ام. می‌دانم و قتم تلف نشده است. چه خوب که تابستان را با قرآن گذراندم.

بچه‌های خردسال در محوطه دارالقرآن می‌دوند. در کلاس مهد قرآن هم بچه‌ها مشغول رنگ‌کردن پرچم ایران هستند. گذراندن زمان در این فضالذتی دارد که بچه‌های محله هفده شهريور به آن رسیده‌اند.